

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันจันทร์ที่ ๓๐ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ศาสนาอิสลาม

ให้เราทุก ๆ คนพากันรู้พากันเข้าใจเรื่องเหตุเรื่องปัจจัย เพราะเรื่องเหตุเรื่องปัจจัย
มันเป็นเรื่องของกรรม เรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องผลของกรรม

หมู่มวลมนุษย์นี้ใช้หลักการอันเดียวกันทุกชาติทุกศาสนาใช้หลักการอันเดียวกัน

อริยมรรคมีองค์แปด กายวาจาagiriamarayaทอาชีพอใจ ต้องมีปัญญาสัมมาทิฐิ
ต้องรู้ต้องเข้าใจ ต้องมีปัญญาสัมมาทิฐิ เราทั้งหลายจะได้มีหลักการอุดมการณ์
อุดมธรรม แล้วก็มีปิตีมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ
ให้พวกเราพากันเข้าใจอย่างนี้

การประพฤติการปฏิบัติไม่มีใครปฏิบัติให้กันได้ ปฏิบัติแทนกันได้ มันต้องเน้น
มาที่ตัวเรา

การประพาศการปฏิบัติเมื่อเรารู้เข้าใจแล้วก็ให้ปฏิบัติติดต่อกัน
เพื่อไม่ให้ขาด ไม่ให้ต่าง ไม่ให้พร้อย ไม่ให้เศร้าหมอง เน้นที่ปัจจุบัน มีปิตีมีความสุข
มีเอกัคคตาในการประพาศการปฏิบัติ เพื่อเราทุกคนจะได้เป็นผู้มีศีลมีสมาธิมีปัญญา
จะได้ก้าวไปด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญา เป็นการก้าวไปด้วยอริยมรรค

ให้เข้าใจ เหมือนเข้าใจต้นไม้ต้นหนึ่งนี้แหละ ต้นไม้ต้นหนึ่งนั้นเค้าได้อาหาร
มาเลี้ยงตัวของต้นไม้เอง เราต้องรู้เข้าใจ ไม่ใช่ได้มาจากทางรากอย่างเดียว
ถ้าได้มาจากทางรากอย่างเดียวมันยังไม่เพียงพอ ต้องได้อาหารมาจากทางกิ่งทางก้าน
ทางใบทางสาขาทางยอดตลอดปริมณฑลทั้งแสงแดดทั้งอากาศออกซิเจน
ต้นไม้ก็จะสมบูรณ์สง่างาม

ชีวิตของหมู่วมวลมนุษย์ต้องรู้เข้าใจอย่างนี้ จะได้ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ
เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นมันมารวมกันอยู่ที่ปัจจุบันนี้แล้ว อดีตก็มารวมอยู่ที่ปัจจุบัน
อนาคตที่จะไปข้างหน้าก็มาเริ่มที่ปัจจุบัน ปัจจุบันถึงเป็นวาระสำคัญ ถือว่าเป็นวาระ
แห่งชาติในการเกิด เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี

ความรู้ความเข้าใจนี้มันจะเป็นความดับทุกข์ หรือว่าเป็นการทำที่สุดของความ
ไม่มีทุกข์ ทุกข์เก่าจะได้หมดไป ทุกข์ใหม่ก็ไม่ได้สร้างขึ้นใหม่ด้วยความรู้ความเข้าใจ
ชีวิตของเราจะได้มีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ

ทุกคนต้องรู้เข้าใจ ความสงบกับปัญญาตีคู่กันไปเลย เสมอกันไปเลย
ใจกับวัตถุ หรือว่าใจกับปัญญานี้ หรือว่าใจกับศีลสมาธิปัญญา ต้องตีคู่กันไปเลย
เรียกว่าเป็นหนึ่งในเอกัคคตาในการดำเนินชีวิตที่ประเสริฐ

การปฏิบัติของเรานะให้พวกเรารู้เข้าใจ เราจะไปตามความชอบความชังไม่ได้ ไปตามความดีใจเสียใจไม่ได้ ไปตามร้อนตามหนาวตามผัสสะตามอารมณ์ไม่ได้ ต้องรู้เข้าใจ เพราะอันนี้มันเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรม ถือว่าเป็นกรรมเก่าก็แล้วกัน กรรมเก่าที่เราได้เวียนว่ายตายเกิด ที่เรามีธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ आयตนะ ๑๒ ถือว่าเป็นกรรมเก่าก็แล้วกัน

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้รู้จักทั้งกรรมเก่ากรรมใหม่

เราทั้งจะได้พากันเจริญสติสัมปชัญญะ เราต้องตัดอกตัดใจตัดกรรมตัดเวรตัดภัย พากันมีความสงบมีปัญญา เพราะวาระอะไรทุกอย่างมันเป็นวาระเป็นวาระไป ไม่ใช่มาหลายอย่างหรอก เป็นวาระไป ใจของเราก็คิดได้ที่ละอย่าง ปากของเราก็พูดได้ที่ละอย่างหรือว่ากินได้ที่ละอย่างทานได้ที่ละอย่าง กิริยามารยาทก็ทำได้ทีละอย่าง อาชีพก็ทำได้ทีละอย่าง ใจก็คิดได้ที่ละอย่าง เราต้องรู้เข้าใจ

ถ้าเรามีความสงบนะ ความสงบกับปัญญาเอาไปใช้เราก็จะได้หยุดกรรมเก่า ไม่ได้สร้างกรรมใหม่ เรารู้เข้าใจอย่างนี้

เราทุกคนเป็นพระได้พอ ๆ กันนั่นแหละ

ฆราวาสก็เป็นพระได้ นักบวชก็เป็นพระได้ ข้าราชการนักการเมืองก็เป็นพระได้ พ่อค้าประชาชนทุก ๆ คนก็เป็นพระได้ พระคือผู้ที่รู้เข้าใจเรื่องเหตุเรื่องปัจจัย แล้วก็มี ความสงบมีปัญญา การเจริญสติปัฏฐานนี้ถึงเป็นหลักการของเราทุก ๆ คนนะ

การเจริญสติปัฏฐานมีทั้งสติคือความสงบ มีสัมปชัญญะคือตัวปัญญา สติสัมปชัญญะนี้ต้องตีคู่กันเลย สติคือสมณะ สัมปชัญญะคือวิปัสสนา ให้เข้าใจ

เราทั้งหลายจะพากันไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยไม่ได้แน่นอนเป็นเด็ดขาด เพราะจะทำให้การปฏิบัติของเราเนิ่นช้า ตั้งอยู่ในความประมาทความเพลิดเพลน

เราทั้งหลายต้องสงบตัวเองให้ได้ด้วยสติ ด้วยความสงบด้วยสัมปชัญญะ ด้วยปัญญา มันไม่จบหยอก รูปก็ไม่จบ เสียงก็ไม่จบ กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ ไม่จบแน่นอน เราต้องจบด้วยมีสติคือความสงบ ต้องจบด้วยสัมปชัญญะคือตัวปัญญา เราทั้งหลายต้องเจริญสติปัญญา เราทุกคนพากันทำอย่างนี้แหละ

ตนแลเป็นที่พึ่งของตน ในโลกนี้ไม่ต้องไปพึ่งใครแล้ว พึ่งความรู้ความเข้าใจ พึ่งการประพฤติการปฏิบัติ มีสติมีสัมปชัญญะ

เครื่องอยู่ของเรานะให้รู้เข้าใจนะ เครื่องอยู่ของเราที่ดีมากที่สุดคือความสงบ ที่พึ่งของเราคือปัญญา ความสงบกับปัญหานี้แหละคือที่พึ่งของเรา ให้รู้ให้เข้าใจ

เราต้องขบใจสิ่งต่าง ๆ อีกด้วย ขบใจสิ่งที่มาปรากฏการณ์ ที่ให้เรามีโอกาส ได้ประพฤติได้ปฏิบัติ ขบใจความเกิดความแก่ความเจ็บความตายความพลัดพราก ความหนาวร้อนสุขทุกข์ ให้รู้เข้าใจ

เราทั้งหลายจะได้พากันเจริญสติสัมปชัญญะ จะได้ประพฤติปฏิบัติธรรม เราจะได้มีปิติสุขเอกัคคตาให้เต็มทีในการประพฤติการปฏิบัติ เราจะได้ไม่เสียกาล เสียเวลา เราจะได้หยุดวิภูฏสงสารคือการเวียนว่ายตายเกิด ที่เป็นวัฏจักร เป็น **cycle of life** เวียนไปเวียนมาอยู่อย่างนี้ เป็นสังสารวัฏอยู่อย่างนี้แหละ

เราทั้งหลายจะต้องพากันเห็นภัยในวิภูฏสงสาร

เราต้องเห็นภัยในวัฏฏสงสาร ให้เข้าใจว่าการเดินทางของเรามันก็เหมือน
บุรุษผู้หนึ่งนี้แหละที่เดินข้ามทะเลทราย ทะเลทรายเรารู้อยู่แล้ว บุรุษแบกไหน้ำผึ้งไป
อย่างนี้ต้องรู้เข้าใจ ในน้ำผึ้งนั้นแหละมีพิษมียาพิษ

ธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ आयตนะ ๑๒ มันกดดันเรา เราต้องเอาตัวรอดนะ เราอย่าไป
เอาตัวรอดในความไม่รอดนะ เราต้องรู้ว่ามันรอดตายก็จริง แต่มันไม่รอดจากกรรม
จากเวรจากภัย ไม่รอดจากวัฏฏสงสาร เราต้องรู้เข้าใจ เราต้องเห็นภัยในวัฏฏสงสาร

การประพาศการปฏิบัตินี้มันต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

ความละเอียดต่อบาปความเกรงกลัวต่อบาปก็มีความรู้สึกเหมือนไฟมันร้อน
เราไปจับมันต้องไหม้แน่นอน ให้รู้จักเหมือนดวงตาเราก็มีสองข้างจะให้ตาของเราบอด
ได้อย่างไร ความละเอียดต่อบาปความเกรงกลัวต่อบาปมันก็ต้องเห็นอย่างนั้น

เราต้องเห็นภัยในวัฏฏสงสาร ต้องรักษาธรรม ปฏิบัติธรรมต้องเป็นอย่างนั้น

การประพาศการปฏิบัติธรรมถึงต้องเน้นมาที่ตัวเรา เรื่องจิตเรื่องใจเรื่องเจตนา
ไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ต้องรู้เข้าใจ ถ้ามีต่อหน้าและลับหลังไม่ได้ ไม่ได้แน่นอน
ไม่ได้เด็ดขาด ถ้ามีต่อหน้าและลับหลังมันยังมีตริคในกามตริคในพยาบาทอยู่
เราจะหยุดในกามในพยาบาทได้ เราก็ต้องไม่มีต่อหน้าและลับหลัง

การปฏิบัติ การเคารพเคารวะในธรรมในปัจจุบันธรรมนี้สำคัญนะ

เหมือนเค้าไปกราบเรียนถามพระพุทธเจ้าว่า พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้านี้
พระพุทธเจ้าเคารพอะไร เพราะว่าท่านเป็นพระพุทธเจ้านะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ตรัสว่าพระพุทธเจ้าเคารพในธรรมนี้แหละ
การละในธรรม ไม่ลิดรอนสิทธิในธรรม

ความเคารพกับความสงบมันถึงเป็นอันเดียว ถ้าเราไม่มีความเคารพก็ไม่มี
ความสงบ ถ้าเราไม่มีความละเอียดต่อบาปความเกรงกลัวต่อบาปนั้นแหละคือตัวตน
นั้นแหละคือไม่เคารพ คือความไม่สงบ เรามีความสงบก็มีความเคารพ มีความเคารพ
ก็มีความสงบ ให้รู้เข้าใจ การวธธรรมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญนะ

ถ้าเรารู้เข้าใจนะ มันจะเข้าถึงความสงบเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ
เข้าถึงความพอดี เป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณ ไม่ใช่ปัญญาเอาแต่วิทยาศาสตร์
ไม่ใช่เอาแต่ตัวแต่ตน มันเป็นการพัฒนาตั้งแต่วัตถุ ไม่พัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน

เราทั้งหลายต้องพากันเคารพการละในพระธรรมพระวินัยข้อวัตรกิจวัตร
เอาพระธรรมเอาพระวินัยเป็นหลักการอุดมการณ์ อย่าไปว่ายากสอนยาก อย่าไปเก่ง
กว่าธรรมะ อย่าไปเก่งกว่าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้านะท่านก็ยังเคารพในพระธรรม

ให้รู้เข้าใจ ไม่มีใครใหญ่เหนือธรรมชาติ มีแต่แก่เจ็บตายพลัดพรากทั้งนั้น
เราต้องรู้เข้าใจ เข้าใจแล้วก็พากันประพฤติพากันปฏิบัติ ให้มีความสุขในการประพฤติ
การปฏิบัติ เน้นมาที่ตัวเรา

เอาพระพุทธเจ้าเป็นหลัก เอาพระอรหันต์เป็นหลัก อย่าเอาโลกธรรมเป็นหลัก
ใครไม่ปฏิบัติก็ช่างหัวเค้า ใครไม่ปฏิบัติก็ช่างหัวมัน เราต้องเน้นมาที่ตัวเรา
เราเกิดมาก็มาคนเดียว เวลาเราลาละสังขารก็ลาละสังขารคนเดียว ให้เข้าใจอย่างนี้
เราเข้าใจอย่างนี้แหละ เราถึงจะเข้าถึงความสงบเข้าถึงปัญญา

เราทั้งหลายได้รับโอกาสพิเศษที่เราได้ทรัพยากรพิเศษคือความเป็นมนุษย์นะ เราได้รับโอกาสพิเศษแล้ว อายุขัยเรานะก็อยู่ได้ศตวรรษหนึ่งคือร้อยปี เราทำดี ๆ เอาธรรมนำชีวิต มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาอยู่ได้มากกว่าร้อยปี ให้เข้าใจอย่างนี้

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งให้เข้าใจเลยนะว่า เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือมันเป็นบุคคล ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา มีแต่ตัวมีแต่ตนนั่นแหละคือการเวียนว่ายตายเกิด ให้รู้ให้เข้าใจ

เราทั้งหลายถึงมารู้มาเข้าใจมาสละ ความรู้ความเข้าใจเรียกว่ามาละสักกายทิฏฐิ มาละตัวละตน เพื่อไม่มีตัวไม่มีตน เราจะได้มีแต่ความสงบมีแต่ปัญญา

ถ้าเอาตัวตนมันก็ต้องทุกข์อยู่อย่างนั้นแหละ เป็นคนรวยก็ทุกข์เพราะไม่พอ เป็นคนจนก็ทุกข์เพราะไม่มี แค้นินทาก็เสียใจ เคঁาสรรเสริญก็ดีใจ เราต้องรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายอย่าไปพากันติดความสุขติดความสะดวกความสบาย เพราะความสุขนี้ก็เป็นสิ่งที่มีอยู่ ถ้าไม่มีเหตุมีปัจจัยจะให้สุขก็มีอยู่แล้ว อย่ามาติดในความทุกข์ ถ้ามันมีเหตุมีปัจจัยที่ให้ทุกข์มันก็มีอยู่นะ เราต้องรู้เข้าใจว่าสุขทุกข์นี้มันก็ยังเป็น ความปรุงแต่ง สุขทุกข์ก็เป็นวัฏฏสงสาร เราต้องรู้เข้าใจ เราไม่ต้องไปสุขไปทุกข์มัน เพราะมันเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรม เราต้องมีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ

เราทั้งหลายอย่าพากันฟุ้งซ่านไปตามสิ่งแวดล้อม อย่าไปฟุ้งซ่านไปตามตาหูจมูก ลิ้นกายใจ ฟุ้งซ่านตามเค้านินทาสรรเสริญ อย่าไปฟุ้งซ่าน ต้องควบคุมตัวเองให้อยู่กับ ความสงบอยู่กับปัญญา หยุดความฟุ้งซ่าน สงบด้วยความรู้ความเข้าใจ

สัมมาสมาธินี้มันเป็นประธานเพื่อให้เป็นความว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ว่างจากรูปเสียง กลิ่นรสโผฏฐัพพะธรรมารมณ์ เป็นความว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ไม่ใช่ว่างไม่มี

ถ้าเราหยุดเรายกเลิกมันก็ไม่มี ถ้าเราไม่หยุดไม่ยกเลิกมันก็มี ให้รู้ให้เข้าใจ

ถ้าเรามีการปฏิบัติติดต่อกันต่อเนื่องมันจะค่อย ๆ รู้เรื่องรู้ราว ถ้าเราไม่มีการปฏิบัติติดต่อกันต่อเนื่องมันไม่เข้าใจเลย เหมือนปลาไม่รู้เรื่องของนก นกอยู่ในอากาศบินไปบินมา ปลาไม่รู้เรื่องของนก นกก็ไม่รู้เรื่องของปลา ว่าปลาอยู่ในน้ำทำไมอยู่ได้ มันไปหายใจที่ไหน มันไม่รู้เรื่องกันนะ

เราต้องเข้าสู่ภาคประพจน์ปฏิบัติ ทุกคนจะได้เป็นพระกันทุก ๆ คน ฆราวาสก็เป็นพระได้ นักบวชก็เป็นพระได้ ข้าราชการนักการเมืองพ่อค้าประชาชนก็เป็นพระได้ ทุกชาติทุกศาสนาก็เป็นพระได้ เป็นพระได้ด้วยความรู้ความเข้าใจ

ที่เค้าแต่งตั้งเราให้เป็นโน้นเป็นนี่ นั่นเป็นตำแหน่งที่เค้าแต่งตั้งให้เรา

เรามีการเรียนการศึกษาในศาสตร์ต่างๆ เมื่อรู้เข้าใจแล้วเค้าแต่งตั้งให้รับผิดชอบ ในหน้าที่ ผู้รับแต่งตั้งก็ต้องมีปิติมีความสุขในการประพจน์การปฏิบัติ ไม่ใช่เค้าแต่งตั้งให้หลงนะ เค้าแต่งตั้งให้เราเสียสละ เป็นตำแหน่งที่แต่งตั้งต้องเสียสละ เพื่อให้ได้ประพจน์ปฏิบัติธรรม แต่ตำแหน่งพระอริยเจ้า ตำแหน่งพระอรหันต์ ตำแหน่งพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามีไม่มีใครแต่งตั้งได้ เพราะอันนี้มันคือความสงบคือปัญญา เป็นความรู้คู่กับการประพจน์การปฏิบัติ ให้รู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้มีความสงบมีปัญญา จะไม่ต้องไปหาพระที่ไหน หาพระไม่ใกล้ไม่ไกลอยู่ที่กาย วาจาภิรียมารยาทอาชีพใจของเราเอง เราต้องรู้คู่กับการประพจน์การปฏิบัติอย่างนี้

การประพจน์การปฏิบัติจะให้พวกเราเน้นที่ปัจจุบัน ให้สงบอยู่กับปัจจุบัน ให้มีปัญญาในปัจจุบันอย่างนี้ เพราะปัจจุบันเค้าเรียกว่ามันเป็นของสด เป็นฟอร์มสดนะ ถ้าเป็นอดีตไปแล้ว อดีตนั้นคือตัวตนนะ อนาคตก็คือตัวตน

ปัจจุบันถึงมีแต่ความสงบมีปัญญา ปัจจุบันถึงเป็นพระนิพพาน

มนุษย์เราต้องรู้เข้าใจเข้าถึงพระนิพพานตั้งแต่ยังไม่ตาย ด้วยความรู้ความเข้าใจ เป็นปัญญาสัมมาทิฐิพร้อมกับการประพฤติการปฏิบัติ มันจะเป็นศีลสมาธิปัญญา เป็นมรรคเป็นอริยมรรค มันต้องก้าวไปอย่างนี้ ก้าวไปด้วยความพอดี ความพอเพียง เพียงพอนะ

สิ่งภายนอกทั้งหลายทั้งปวงเราตัดไปเลย ตัดไปด้วยพระธรรมพระวินัย ตัดไปด้วย อินทรีย์สังวร สังวรตาหูจมูกลิ้นกายใจ ตัดไปเลยด้วยการบริโศกปัจจัยด้วยปัญญา

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ไม่ไปตามผัสสะตามสิ่งแวดล้อม เราจะได้เอาทั้งความสงบ เอาทั้งปัญญา มันจะเป็นของใหม่ของสด เป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม

เราต้องรู้คุณรู้อุปการะคุณ สิ่งที่เป็นคุณคือพระธรรมพระวินัย เราไปทิ้งพระธรรม พระวินัย ไปทิ้งข้อวัตรกิจวัตร เค้าเรียกว่าเป็นผู้ไม่รู้จักคุณไม่รู้จักประโยชน์ เป็นผู้ไม่รู้จักสิ่งที่มีพระคุณ

คำว่า “คุณ” ที่เค้าเรียกว่าคุณโน้นคุณนี้ ก็หมายถึงสิ่งที่เป็นคุณไม่เป็นโทษ พระธรรมพระวินัย คือสิ่งที่เป็นคุณไม่มีโทษ มันจะมีโทษได้อย่างไร เพราะมันมีแต่ ความสงบมีแต่ปัญญามันก็เป็นคุณนะ

คำว่า “ท่าน” หมายถึงมีความสงบมีปัญญาไม่ตามผัสสะ ไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม มีความสงบมีปัญญา มีศีลมีสมาธิมีปัญญา ยกเลิกนิวรรณ์ทั้ง ๕ ไม่มีอคติทั้ง ๔ เค้าเรียกว่าท่านนะ ที่พวก ส.ส. ส.ว. หรือผู้บริหารระดับสูงเค้าเรียกว่าท่าน ให้เข้าใจความหมายนะ ถ้าเราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันเป็นท่านได้ที่ไหนล่ะ มันเป็นท่าน ไม่ได้ เพราะมันมีนิวรรณ์ทั้ง ๕ มีอคติทั้ง ๔ มันโยกไปโยกมาเหมือนแผ่นดินไหว

แผ่นดินไหวที่เมืองไทยประเทศไทยนะ อยู่ห่างไกลจากมณฑลเถลิงตั้งพันกว่ากิโล ตึก สตง.ของเมืองไทยมีตึกเดียวเท่านั้นแหละที่พังทลาย ตึกทั้งหลายทั้งปวงนับเป็น ร้อย ๆ ก็ไม่พังทลายเหมือนตึก สตง. นี่เป็นหลักฐานพยานแห่งไม้อาธรรมะนำชีวิต เอาทุจริตนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิต ชีวิตมันเลยมันพังทลายเหมือนตึก สตง.นะ

ชาวโลกทั้งหลายพากันเข้าใจนะ ให้พากันเจริญสติปัญญาทั้งสี่นะ ให้มีความสงบ มีปัญญาไปพร้อม ๆ กัน เราจะได้ไม่ได้ไปตามผัสสะไม่ได้ไปตามสิ่งแวดล้อม ทุกอย่างมันจะมีคุณ มันจะเข้าถึงคำว่าท่าน

ให้เข้าใจที่เค้าเรียกกันว่าท่านท่านนะ เป็นผู้เอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนำชีวิตรู้ มีแต่ความสงบมีแต่ปัญญา มีแต่ปัญญามีแต่ความสงบ

ให้พากันประพฤติพากันปฏิบัติ อย่าปล่อยให้ตัวเองเป็นตัวเป็นตน ตัวตนนั้นแหละมันลุ่มคล้ำในศีลในข้อวัตรปฏิบัติ ตัวตนมันต่างพร้อมมันขาดให้รู้เข้าใจ

ให้ปรับตัวเข้าหาธรรมะเข้าหาเวลา เพราะนี่เป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม ปฏิบัติติดต่อกันต่อเนื่องกัน ความสงบมันก็ต้องเกิดจากเหตุปัจจัย ปัญญาก็เกิดขึ้น จากเหตุจากปัจจัย เพราะสิ่งทั้งหลายนั้นมันคือกรรมคือกฎแห่งกรรมคือผลของกรรม

เราอย่าไปเข้าขบวนการแห่งความหลงนะ เราต้องเข้าขบวนการแห่งพุทธะ ต้องจับหลักการอุดมการณ์อุดมธรรมไว้ให้ดี

วันหนึ่งคืนหนึ่งนะ เราต้องทำอย่างนี้ วันหนึ่งคืนหนึ่ง อันหนึ่งก็สงบอันหนึ่งก็ ปัญญา อันหนึ่งก็ปัญญานั่นหนึ่งก็ความสงบ มันต้องไปอย่างนี้

การนอนการพักผ่อนก็คือความสงบ ถ้าเราสงบเราเสียสละตัวตนนั้นคือการพักผ่อน

เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่เสียสละ ไม่ละไมว่าง มันก็ไปของมันเรื่อยเราก็ไม่ได้หยุด เราก็ไม่ได้พักผ่อน เมื่อเราพักผ่อน มันสงบแล้วเราก็ต้องทำงาน ความสงบกับการทำงานมันต้องไปอย่างนี้ เราอย่าปล่อยให้ตัวเองฟุ้งซ่าน ต้องเจริญสติปัญญา เอาข้อวัตรกิจวัตรมีปิติมีความสุขในการทำงาน เพราะเราจะได้ทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ ด้วยปิติด้วยความสุขด้วยเอกัคคตา เราทำไปอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้แหละ

ให้เข้าใจเหมือนท่านพระอาจารย์ชา สุภัทโท แห่งวัดหนองป่าพง ท่านไปฟังพระธรรมเทศนาของหลวงปู่มั่น ฐริทัตโต อยู่กับหลวงปู่มั่น ๓ วัน ๒ คืน ประวัติต่านนะ ไปฟังหลวงปู่มั่นเรื่องพระศาสนา เรื่องพระธรรมพระวินัยเรื่องเหตุเรื่องปัจจัย รู้เข้าใจเรื่องพระธรรมพระวินัยเรื่องความสงบเรื่องปัญญา

ท่านพระอาจารย์ชาก็รู้เข้าใจก็เอามาใช้เอามาปฏิบัติอยู่ที่บ้านเกิดเมืองนอน อำเภวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี ท่านได้สร้างวัดป่าที่เป็นป่าห่างไกลจากหมู่บ้าน ๒ กิโลเมตร วัดหนองป่าพงนะ

เรารู้เข้าใจเราเข้าสู่ภาคประพฤติกฎปฏิบัติ ท่านพระอาจารย์ชาสอนพระสอนเณร สอนประชาชนที่ไปที่วัดว่า ผมนะรู้เข้าใจเรื่องพระธรรมพระวินัยข้อวัตรข้อปฏิบัติ ปฏิบัติตัวเอง สอนตัวเองร้อยเปอร์เซ็นต์ ผมเพียงสอนพวกท่านเพียงห้าเปอร์เซ็นต์เท่านั้นนะมันถึงพอไปได้

การประพฤติกฎปฏิบัติต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายต้องมาเน้นที่ตัวเรา อย่าไปฟุ้งซ่านมาก อย่าไปคิดว่าจะไปโปรดคนโน้นคนนี้ สอนคนโน้นสอนคนนี้ ให้รู้เข้าใจ เข้าสู่ภาคประพฤติกฎปฏิบัติ เพราะเราได้ทรัพยากรที่ประเสริฐแล้ว

ได้รับการแต่งตั้งเป็นนักบวชถูกต้องตามกฎหมาย เราได้อยู่ตำแหน่งที่ทรงเกียรติแล้ว เราเข้าสู่ภาคประพฤติกปฏิบัติของเรา อยู่วัดบ้านก็ปฏิบัติอย่างนี้ อยู่วัดป่าก็ปฏิบัติ อย่างนี้ เป็นฆราวาสอยู่ในครอบครัวก็ปฏิบัติอย่างนี้ ทุกชาติทุกศาสนาก็ทำอย่างนี้ ไม่ใช่มีพระนิพพานอยู่ในศาสนาใดศาสนาหนึ่ง ถ้ารู้เข้าใจจะมีพระนิพพาน อยู่ทุกหนทุกแห่ง

เราอย่าไปโง่หลงมกยว่าพระนิพพานมีแต่ศาสนาของตัวเอง ถ้ามีตัวมีตน ไม่มีศาสนาหรอก เพราะตัวตนไม่ใช่ศาสนา ตัวตนคือตัวตนไม่ใช่ศาสนา พระศาสนา คือความสงบ พระศาสนา คือปัญญามีทั้งปัญญามีทั้งความสงบ ถ้าเรารู้เข้าใจมันจะมี ความสงบไม่วุ่นวาย ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจก็เหมือนธรรมกถึกกับวินัยธรไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความดีเอาความถูกต้องไปทะเลาะกัน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ไปตรัสบอกว่าอันนี้ไม่ได้นะ อย่าทะเลาะกัน ถ้าทะเลาะกันมันคือความไม่สงบมันคือความปรุงแต่ง การระงับสังขารทั้งหลาย ต้องหยุดวุ่นวาย ยกเลิกทั้งภายในนอกภายใน ทั้งตัวเราตัวเขา มันถึงจะเป็น คนมีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบนะ

เราพยายามเจริญสติสัมปชัญญะเพื่อบริสุทธิคุณนะ อย่าพากันฟุ้งซ่าน เล่นแต่โทรศัพท์ไลน์แต่โทรศัพท์ ให้รู้เข้าใจ ต้องพากันมาเจริญสติสัมปชัญญะ มามีความสุขกับหน้าที่ข้อวัตรกิจวัตรอย่างนี้ เพื่อกำการประพฤติกการปฏิบัติ ติดต่อต่อเนื่อง

เราดูตัวอย่างแบบอย่าง อย่างสมเด็จพระญาณสังวร วัดบวรนิเวศวิหาร เวลาหน้าฝน เมื่อสมัยท่านยังเป็นพระหนุ่ม ท่านก็จำพรรษาในกรุงเทพมหานคร วัดบวรนิเวศวิหาร

ออกพรรษาท่านก็ไปหาครูบาอาจารย์ สายป่าสายกรรมฐานสายหลวงปู่มั่น เพื่อไปศึกษาภาคประพัตติภาคปฏิบัติ

อย่างสมเด็จพระสังฆราชรูปปัจจุบันก็เช่นเดียวกัน ในพรรษาท่านก็อยู่ในกรุงเทพฯ ในเมืองกรุงเมืองหลวง หน้าแล้งท่านก็ออกไปหาพระวัดป่าพระกรรมฐาน

เพื่อให้รู้เข้าใจ เพราะการประพัตติการปฏิบัติมันไม่ได้อยู่ที่วัดป่าวัดบ้าน พระพุทธเจ้าไม่ได้ว่าวัดป่าวัดบ้านที่ไหน รู้เข้าใจก็มีความสงบมีปัญญา มีปัญญา มีความสงบ ให้รู้เข้าใจเราจะได้อ่างจากสิ่งที่มีอยู่

เราไปคิดเหมือนแต่ก่อนไม่ได้ไปหาความสงบจากป่าจากเขานะ ป่าเขานั้น มันก็หมดไปแล้ว แค่ว่าถางไร่ถางป่ากันหมดนะ

เราต้องรู้เข้าใจ เพราะความเป็นพระนั้นมันไม่ได้อยู่ที่ป่าที่บ้าน ความเป็นพระ อยู่ที่รู้เข้าใจ มีสติคือความสงบ มีสัมปชัญญะปัญญา

เรายกเลิกตัวตนมันก็สงบมันก็เคารพมันก็สุจริตไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ไม่มีความสำคัญมันหมายความว่าเราเป็นผู้หญิงผู้ชาย เป็นคนแก่คนเฒ่าคนชรา เป็นคนดีกว่าเค้า เก่งกว่าเค้า มีเพาเวอร์มากกว่าเค้า ไม่มีเขาไม่มีเรา มันเป็น ความสงบเป็นความเพียงพอ เป็นความพอดี ให้รู้เข้าใจในการประพัตติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายต้องเปลี่ยนทัศนคติใหม่ อย่าไปเอาความว่างจากสิ่งไม่มีอยู่นะ

เรามีตาก็ต้องมีรูป เรามองไปไหนก็เห็นอันนั้นแหละเพราะเรามีตา เรามีหูก็ได้ยินเสียง เราต้องรู้เข้าใจเราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ เราจะได้รู้จักปล่อยรู้จักวาง ช่างหัวเผือกช่างหัวมัน เหมือนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ท่านตรัสว่า ช่างหัวเผือกช่างหัวมัน

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายต้องมีความสงบบมีปัญญา เราทั้งหลายจะได้เสียสละทิฏฐิมานะอัตตาตัวตน จะไม่ได้แบกความโลภความโกรธความหลงพาไปเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมั่นไม่ได้ เพราะว่ามันเป็นวิภูฏสงสาร มันหาเรื่องหาราวให้กับตัวเองหาเรื่องหาราวให้กับคนอื่นเป็นวิภูฏสงสาร

พวกเรานะพากันเจริญสติสัมปชัญญะให้เต็มที่กัน ให้อยู่กับปัจจุบัน ให้มีความสุข ให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม มีทั้งความสงบบมีทั้งปัญญาอยู่ในปัจจุบัน ให้การประพฤติปฏิบัติมันติดต่อต่อเนื่อง ถ้าเราทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้แหละทุกคนมันก็เป็นพระได้หมดทุกคน ไม่มีใครเป็นพระไม่ได้ ให้รู้เข้าใจอย่างนี้ นอกจากคนบ้า คนบ้าสมองมันเสีย มันเป็นพระไม่ได้ นอกจากคนที่เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิต พวกนี้เป็นพระไม่ได้ ให้เข้าใจอย่างนี้

ถ้าเรารู้เข้าใจเอาพระธรรมนำชีวิตเอาธรรมนุญนำชีวิต มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติปฏิบัติ นี่เป็นพระได้ทุกคน

ให้รู้เข้าใจในเรื่องความเป็นพระหรือว่าพระศาสนา

เราทั้งหลายนะเดินไปพร้อมกันด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยพระธรรมพระวินัย ด้วยข้อวัตรข้อปฏิบัติ สิ่งที่จะเดินคือพระธรรมคือพระวินัยที่เข้าสู่ มอก. เข้าสู่มาตรฐาน สิกิมาตรฐาน เสียงก็มาตรฐาน กลิ่นก็มาตรฐาน ทุกอย่างก็ได้มาตรฐาน ทุกอย่างก็ได้ มอก. ความสงบก็ได้มาตรฐาน ปัญญาก็ได้มาตรฐาน ฐานคือกรรม คือการกระทำทั้งกายวาจาภิรียา มารยาทอาชีวะเป็นบริสุทธิ์คุณ

ให้เอาความถูกต้องนำชีวิต เพราะความถูกต้องคือความถูกต้อง ความถูกต้องมันไม่มีตัวไม่มีตนนะ

การมีตัวมีตนนั้นถูกต้องมัย ไม่ถูกต้อง เพราะตัวตนคือความไม่ถูกต้อง ถึงไม่เอาความรู้สึกเป็นเรา ไม่เอาตาหูจมูกลิ้นกายใจเป็นเรา มีแต่พระธรรม มีแต่พระวินัย ก้าวไปด้วยพระธรรมพระวินัยที่เป็นบริสุทธิคุณที่เป็นพระนิพพาน ศีลสมาธิปัญญาถึงเป็นพระนิพพาน เข้าถึงพระนิพพานตั้งแต่ยังไม่ตาย ด้วยความรู้ ความเข้าใจ

ให้เข้าใจว่าอันนี้คิดไม่ได้ อันนี้ตรึกไม่ได้ อันนี้ทำไม่ได้ อันนี้ทำได้ แล้วก็มีปิติ มีความสุขในการหยุดในสิ่งที่ต้องหยุด มีปิติทำในสิ่งที่ทำนะ เราต้องรู้เข้าใจ เพื่อเป็น ความสงบเป็นปัญญาเป็นพระนิพพานตั้งแต่ยังไม่ตาย

อย่าไปเข้าใจเหมือนแต่ก่อน ว่าพระนิพพานอยู่เบื้องหน้าโน้นเทอญ อยู่โน้น อยู่ไกลเหลือเกิน อยู่ชาติหน้าหรือว่าชาติไหน อยู่ไกล อันนั้นไม่ใช่ เราทั้งหลายต้องได้ พระนิพพานที่ยังเป็น ๆ อยู่แน่แหละ

เราคิดดูสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นพระพุทธเจ้า ท่านทรงเสียสละ ๔๕ ปี ๔๕ พรรษา ใครได้เป็นพระอรหันต์ก็ได้เป็นที่ปัจจุบัน ผู้ที่ไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ก็บำเพ็ญในปัจจุบันนี้แหละ เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปถึงมี เพราะชีวิตของเราเป็นฐาน ของกรรม ก้าวไปด้วยซ้ายขวาด้วยปลีแข้งในการประพฤติการปฏิบัติ

เราก้าวไปด้วยความสงบด้วยปัญญาอย่างนี้ มันเป็นฐานชีวิตที่ประกอบด้วยศีล ด้วยสมาธิด้วยปัญญานะ

เราอยู่ที่บ้านไหนเมืองไหนเราก็ปฏิบัติอย่างนี้ เราอยู่ที่วัดไหนก็พากันปฏิบัติ อย่างนี้ ตนแลเป็นที่พึ่งของตนในการประพฤติการปฏิบัติ เอาความเรื่องความ บริสุทธิใจเป็นหลักเลย

ถ้าสงสัยอะไรก็อย่าไปคิดอย่าไปพูดอย่าไปทำ ถ้าเราสงสัยเรายังไปพูดไปทำ ถึงสิ่งนั้นจะถูกตักเตือนก็ยังไม่พ้นอาบัติ อย่าไปทำตามโลกธรรม อย่าไปทำตามครูบาอาจารย์ตามใครต่อใครที่ไม่ถูกต้อง เพราะความผิดความถูกก็ให้เป็นเรื่องของคนอื่นไป เราไม่ต้องไปเอาผิดเอาถูกกับใคร

เราทั้งหลายต้องมีความสงบมีปัญญา เพราะเราเกิดมาเพื่อมามีความสงบมีปัญญา ไม่ใช่มาเป็นผู้ไม่รู้ไม่เข้าใจ แล้วก็ไปทำตามสิ่งแวดล้อมทำตามผัสสะอย่างนี้ไม่ได้ ไม่ถูกต้อง

เราเน้นมาที่ใจของเราแน่แหละ ต้องให้มีพระพุทธเจ้าอยู่กับเรามีพระอรหันต์อยู่กับเรา มีพระธรรมพระวินัยอยู่กับเรา ด้วยความรู้ความเข้าใจ ใจของเราจะได้สง่างามด้วยศีลด้วยสมาธิ ด้วยความสงบด้วยปัญญาอย่างนี้

ให้มันสง่างามเหมือนต้นไม้อันหนึ่งที่กล่าวมาเบื้องต้นนะ ต้นไม้อันนั้นได้อาหารมาจากทุกทิศทุกทางถึงเป็นต้นไม้ที่สง่างาม มีดอกมีผลด้วยความรู้ความเข้าใจ ในการประพฤติการปฏิบัติ ชีวิตของเราก็จะเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรมอย่างนี้

เรารู้เข้าใจ ไม่มีอะไรใหญ่ไม่มีอะไรเล็ก ไม่มีอะไรช้าไม่มีอะไรเร็ว รู้เข้าใจ ความหลงต่างหากความปรุงแต่งต่างหาก มันเป็นความช้าความเร็ว เป็นสิ่งที่ใหญ่ที่เล็ก ทุกอย่างเล็กใหญ่มันเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรมมันเป็นประภัสสร

เราต้องเอาเล็กวางไว้ เอาใหญ่วางไว้ ให้ใจของเราสงบใจของเรามีปัญญา ใจของเรามีปัญญา วางไว้ ไม่มีใครใหญ่ใครเล็ก มีแต่ความสงบมีปัญญา ใจของเราต้องเด่นต้องสง่าอย่างนี้ มันต้องบริสุทธิ์คุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งใจ ต้องเป็นบริสุทธิ์คุณ

เราไม่ต้องไปปรุงแต่งอะไร เพราะความปรุงแต่งมันจะมีซ้ำมีเร็ว มีดีมีชั่ว
 สัมมาสัมมาธิที่ประกอบด้วยปัญญาถึงเป็นสัมมาสมาธิ เรารู้เราเข้าใจ

ให้พากันทำอย่างนี้ปฏิบัติติดต่อกันเรื่อย ถ้าไม่ปฏิบัติติดต่อกันไม่ได้

ทำไมเค้าถึงให้มีศีลมีสมาธิมีปัญญาเพื่อเป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม
 เพื่อให้มันติดต่อกันเรื่อยเพื่อเป็นความดี เป็นปัญญา เป็นปฏิบัติ ให้รู้ให้เข้าใจ

เราจะไม่ได้ก้าวไปแล้วถอยกลับ เราต้องเดินไปด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญา

ให้พวกเราทั้งหลายพากันมาเจริญสติปัฏฐาน ๔ มีปิติมีความสุขในการประพฤติ
 การปฏิบัติ เพื่อจะได้ละสิ่งภายนอก เพื่อเราจะได้มีความสงบมีปัญญา

ถ้าเราไม่เจริญสติปัฏฐานทั้ง ๔ กรรมหรือว่ากฎของกรรมมันก็จะไปของมัน
 เรื่อย ๆ เพราะมันไม่ได้สงบด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญา ด้วยความสงบด้วยปัญญา

ผู้ปฏิบัติถึงต้องมีสติปัฏฐานทั้ง ๔ ด้วยความรู้ความเข้าใจ

อานาปานสติเป็นหลักการ ต้องเอามาใช้งานทุก ๆ อิริยาบถนะ ไม่ใช่เฉพาะ
 เวลานั่งสมาธิ ยืนเดินนั่งนอนต้องเอามาใช้งาน ตามหลักการแล้วถ้าใจฟุ้งซ่านมาก
 ก็ให้หยุดลมหายใจสั้นลมหายใจ ใจมันจะขาดค่อยหายใจ ทำอย่างนี้หลาย ๆ ครั้ง
 ออกซิเจนในสมองก็จะกลับคืนมา ให้รู้หลักการ

การเจริญอานาปานสติหายใจเข้ายาว ๆ ลึก ๆ แล้วก็กลั้นลมหายใจไว้
 นาน ๆ หน่อย เพื่อให้ลมเข้าไปในปอด อย่างนี้แหละ เพื่อปอดจะส่งลมไปเลี้ยง
 สรีระร่างกายเลี้ยงทุกชิ้นส่วน มันเป็นหลักการ

ถ้าเราทำงานทำชั่ววัตรกิจวัตรก็เน้นความสุขในการทำหน้าที่ ให้มีปิติ มีความสุขเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติในปัจจุบันนี้ ใจของเราก็จะตัดสิ่งภายนอก ใจของเรา ก็จะไม่ฟุ้งซ่าน

การประพฤติการปฏิบัติก็เหมือนแพทย์ผ่าตัดสมอง ร่างกายของเรามีเส้นประสาท เยอะอะไรอย่างนี้ สมองเป็นศูนย์รวม แพทย์ผ่าตัดก็ต้องมีความรู้มีปัญญา ด้วยการเรียนการศึกษาแล้วก็ต้องมีความสงบการผ่าตัดนั้นถึงจะปลอดภัย ให้รู้เข้าใจ

หรือว่าการประพฤติการปฏิบัติเหมือนกับคัดตัวหนังสือ เขียนหนังสือให้สวยงาม บรรจงเหมือนตัวพิมพ์ ทำอักขระอะไรไม่ผิด อย่างนี้ การฝึกสติเราต้องฝึกอย่างนี้ ใจไม่สงบก็ไม่ใช่ไรให้กายมันสงบก่อน ใจไม่สงบไม่ใช่ไรให้วาจាកิริยามารยาท มันสงบ มันทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้ เพราะอันนี้มันเป็นฐานของการประพฤติ การปฏิบัติ

เราต้องรู้เข้าใจ ว่าธรรมะที่จะดับทุกข์ได้ไม่ใช่ธรรมะของผู้ที่ฟุ้งซ่าน มันเป็นธรรมะ ที่รู้เข้าใจ มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ เห็นภัยในวิภวสงสาร

ถ้าเราไม่ปฏิบัติอย่างนี้มันก็ได้ เพราะอันนี้มันเป็นเหตุเป็นปัจจัยที่จะให้เรา มีความสงบมีปัญญา ให้รู้เข้าใจ

เราทั้งหลายต้องเอาหลักการอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้แหละ ทำชั่ววัตรกิจวัตรให้ดี ๆ เพราะวัดนั้นหมายถึงการเจริญสติปัญญา เอาพระธรรมพระวินัยชั่ววัตรปฏิบัติ

อย่างที่ว่าวัดเราที่ว่ามันสะอาด ๆ นี้ เราคิดดูดี ๆ พ่อแม่ครูบาอาจารย์ท่านก็ถือว่า มันสะอาดระดับคนบ้าอยู่ ไม่ใช่ระดับคนมีปัญญาหรือปัญญาชน มันระดับคนบ้าอยู่

ทำไมถึงว่าอย่างนั้น พวกที่ฟุ้งซ่านมาก พวกที่ไม่สงบ ครูบาอาจารย์ท่านก็ให้ทำงาน ทำงานล้างห้องน้ำห้องสุขาถูแลต้นไม้ ให้น้ำให้ปุ๋ยให้อากาศให้แสงแดดต้นไม้

แต่คนบ้าก็อย่างว่าก็ทำได้ระดับคนบ้า แต่มันก็ดี แค่นี้ทำได้เสียสละ ทำให้สมองเค้าดีขึ้น เพราะเสียสละมีความสุขในการทำงานทำให้สมองดีขึ้นต้องรู้เข้าใจ ถ้าระดับปัญญาชนมันจะแน่นมาที่ใจด้วย กายวาจาภิรียมารยาท ทุกอย่างจะแน่นทั้งภายนอกภายในนี้จะสะอาดมากกว่ามันจะไม่สกปรก

ธรรมะของพระพุทธเจ้าถึงเป็นสิ่งที่สะอาดบริสุทธิ์ทั้งกายวาจาภิรียมารยาท อาชีพทั้งใจมันจะแสดงออกภายนอก ที่อยู่ที่อาศัยก็สะอาด ถ้วยโอโจานมีแต่สะอาด เพราะใจมันสะอาด เพราะพวกนี้ไม่มีความเห็นแก่ตัว มันสะอาด มันขาว **มันว้าว ว้าว ว้าว** อย่างนี้มันสะอาด มันสะอาดสว่างสงบอย่างนี้แหละมันเป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา เป็นความดีที่ไม่หลง เป็นความดีที่ไม่มีตัวมีตน นี่แหละถึงจะเป็นสุปฏิปันโน เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติสมควรอย่างยิ่ง

เราทำอย่างนี้แหละ เราทั้งหลายก็จะเข้าถึงความสงบ เข้าถึงปัญญา เข้าถึงพระนิพพานตั้งแต่ยังไม่ตาย เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ อย่าไปเข้าใจเหมือนแต่ก่อนนะ เหมือนพระคุณเจ้าทั้งหลายสอนว่า เอ้ย...ทำอย่างนี้ได้บุญเยอะ จะได้พระนิพพานในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้นเทอญนะ อะไรอย่างนี้ รักษาศีลปฏิบัติธรรมจะได้บุญได้กุศลในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้นเทอญ ต้องรู้เข้าใจ ไม่เห็นไม่แบกแล้ว

ทำงานเพื่อมีความสุขไม่เอาอะไร รักษาศีลปฏิบัติธรรมเพื่อไม่เอาอะไร มีแต่ความสงบมีแต่ปัญญา เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจ เราเอาธาตุทั้ง ๔

เอาชั้นทั้ง ๕ มาใช้นี้มันเสียหายนะ มันพังทลายเหมือนตึก สตง. มันพังทลายเป็นสั๊กซีพยาน

ตึก สตง.อยู่ที่กรุงเทพมหานคร ตึก ๓๐ กว่าชั้น ตึก สตง.ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลงนำชีวิตเอาทุจริตนำชีวิต ชีวิตมันเลยพังทลาย ชีวิตมันพังทลายนะ ตึกสตง.มันพังทลายด้วยนิติบุคคลตัวตนพังทลายด้วยทุจริตมันจะไปแก้ไขตั้งแต่ภายนอกมันจะไปพัฒนาตั้งแต่วิทยาศาสตร์จะไปเอาความสุขบนความหลงชีวิตเลยพังทลายนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งนะ เราคิดดูดีๆ นะ ตึกใหญ่กว่าสูงกว่าตึก สตง.ตั้งหลายสิบตึกที่กรุงเทพมหานครที่ปริมณฑล เค้าย่ไม่พังทลายเหมือนตึกสตง. เพราะพอที่จะรับน้ำหนักได้ ไม่ใช่ไม่โก่งกินคอร์รัปชันนะ แต่เค้าย่โก่งกินคอร์รัปชันน้อยพอที่จะรับแผ่นดินไหวจากมณฑลทะเลประเทศพม่า ศูนย์กลางแผ่นดินไหวอยู่ที่เมืองมณฑลทะเลประเทศพม่าห่างไกลกันตั้งนับพันกิโล

นี่ให้เรามองเห็นในแง่มุมความไม่ถูกต้องนะ ชีวิตที่เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิตมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

เราทั้งหลายถึงต้องเป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสาร รู้จักความคิดรู้จักอารมณ์เหมือนท่านพระอาจารย์ลี ธัมมธโร วัดอโศการาม สมุทรปราการ ท่านรู้จักความคิดการปรุงแต่งของตัวเอง ท่านรู้จักว่าความปรุงแต่งนี้มันคือวัฏฏสงสารนะ ท่านรู้จักความปรุงแต่ง เพราะความปรุงแต่งมันเป็นทุกข์อย่างยิ่ง

เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ชีวิตนี้ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. เพราะมันไม่ถูกต้อง มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. นี้แหละ

ตึก สตง.ที่อยู่กรุงเทพมหานครอยู่เมืองหลวงอยู่เมืองกรุง เป็นศูนย์รวมของประเทศ เหมือนสมองเป็นศูนย์รวมของร่างกาย เหมือนหัวใจเป็นศูนย์รวมของสรีระร่างกาย

สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินที่บริหารประเทศ บริหารแผ่นดินไม่เข้าใจในการประพบัติการปฏิบัติ เอาแต่ความรู้เอาแต่วิทยาศาสตร์เอาแต่ตัวเอาแต่ตนไปแก้แต่สิ่งภายนอก ไม่ได้แก้ตัวเองไปพร้อม ๆ กัน

การพัฒนาวิทยาศาสตร์มันต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันมันถึงถูกต้องนะ พัฒนาทั้งภายนอกภายในด้วยความรู้ความเข้าใจให้ครบวงจร อริยมรรคองค์แปดถึงเป็นความรู้ความเข้าใจ เพื่อการประพบัติการปฏิบัติมันจะได้สมบูรณ์ สมบูรณ์ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะด้วยความถูกต้อง

มันต้องรู้ธรรมรู้ปัจจุบันธรรม รู้ธรรมธรรมนุญนะ ถ้าเราไปจัดการแต่สิ่งภายนอก เราไม่ได้จัดการตัวเองมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้นะ

การบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่น มันต้องรู้เข้าใจแล้วมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพบัติการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์

ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพบัติการปฏิบัติมันก็มีความสุขอยู่แล้วด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราต้องรู้จักการประพบัติการปฏิบัติ ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะ เราต้องเน้นมาที่ตัวเราในการประพบัติการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของตัวเองให้มันสมบูรณ์ เราทั้งหลายจะไม่ได้พังทลายเหมือนตึก สตง.

ถ้าใครมีตัวมีตนบุคคลนั้นคือทุจริตนะ เราทั้งหลายจะได้รู้ว่าทุจริตนั้นคือตัวตนนะ ใครเอาตัวตนนำชีวิตบุคคลนั้นคือบุคคลที่ทุจริต เราต้องรู้จักธรรมรู้จักกรรมบุญ ปัญหาต่าง ๆ นั้นมันอยู่ที่ทุจริตนะ

การที่จะบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่นต้องยกเลิกทุจริต ถึงจะเป็นนักบริหาร ตัวเองนักบริหารคนอื่นด้วยการรู้เข้าใจในการบริหารในการปฏิบัติ

ตำแหน่งที่เค้าแต่งให้เราเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นตำแหน่งที่ให้เรามาเสียสละ มารับผิดชอบโฟกัสในการประพฤติกการปฏิบัติ ไม่ใช่ตำแหน่งที่ให้พวกเราทั้งหลาย มาทุจริตนะ

ให้ถือว่ามันเป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติมีเกียรติมีศักดิ์ศรี เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง มันจะมีเกียรติมีศักดิ์ศรีได้อย่างไร ถึงพวกเราทั้งหลายจะพากันใส่สุทผูกเนคไท ห้อยเหรียญตรา เป็นผู้ทรงเกียรติมันก็ไม่ใช่ผู้ทรงเกียรตินะ มันเป็นผู้ทรงความหลง ต่างหาก ทรงความโง่ความหลงมกต่างหากละ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะเข้าถึงบริสุทธิ์คุณ เข้าถึง ธรรมบุญเข้าถึงรัฐธรรมบุญไม่ได้ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันเป็นอบายมุขอบายภูมินะ มันตกอยู่ในภพภูมิของ ๓๑ ภพภูมิ

ในภพภูมิของวิภูฏสงสารนี้มีอยู่ ๓๑ ภพภูมิ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะอยู่ใน ระนาบของ ๓๑ ภพภูมินี้แหละ

เค้าถึงมีศัพท์ว่าคน คนนี้หมายถึงตัวถึงตน หมายถึง ๓๑ ภพภูมินี้แหละ ภพภูมิที่เวียนว่ายตายเกิดมีทั้งหมด ๓๑ ภพภูมิ

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ประพฤติปฏิบัติ เราจะได้ไม่ย่ำต๊อกกับความหลงที่มีศัพท์ว่า “คน” คนนี้ความหมายหมายถึงความไม่รู้ไม่เข้าใจ ความไม่รู้ไม่เข้าใจนั้นมันจะวกวนอยู่ที่เก่า มันจะเป็นผู้ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา สัมผัสกับอะไรก็ไปกับสิ่งนั้น ๆ อยู่ในภพภูมินั้น ๆ

เรารู้เราเข้าใจเราจะได้หยุดภพภูมินั้น ๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติปฏิบัติ เพื่อเราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเค้าเรียกว่ามันหลง มันวกวนในความหลงอย่างนั้น จิตใจวกวนอย่างนั้นมันจะไปไหนไม่ได้ มันจะเป็นได้แต่เพียงคนเป็นได้แต่เพียงความหลง หัวใจของบุคคลนั้นมันจะอยู่ในระนาบแห่งความหลงหรือว่าหัวใจบ่อนคาสีโน เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือหัวใจบ่อนคาสีโน หัวใจบ่อนทำลายความถูกต้อง หัวใจบ่อนความหลง

ให้เรารู้เข้าใจ เราจะได้เห็นภัยในความไม่ถูกต้องเห็นภัยในวิกฎสงสาร ด้วยปัญญาบริสุทธิ์คุณ ด้วยเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ พอใจยินดีมีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตร หัวใจของเราทั้งหลายจะได้หยุดอบายมุขอบายภูมิ

เราทั้งหลายถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราทั้งหลายจะพากันคิดว่า ความสุขทั้งหลายได้มาจากสิ่งที่อำนวยความสะดวกความสบายด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์ อันนี้จริงอันนี้ถูกต้อง ความสุขทั้งหลายมันอยู่พัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์

เราทั้งหลายต้องมีสัมมาทิฐิเราต้องมีความรู้ความเข้าใจพัฒนาวิทยาศาสตร์ก็ต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ถ้าเราพัฒนาวิทยาศาสตร์มันก็ยังเป็นนิติบุคคลตัวตนอยู่

เราต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันด้วยความรู้ความเข้าใจเราทั้งหลายนะถึงเป็นการพัฒนาครบวงจรด้วยความรู้ความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจก็จะเอาความหลงนำชีวิตเอาวิทยาศาสตร์นำชีวิต

เราต้องเอาทั้งวิทยาศาสตร์เอาทั้งจิตใจไปพร้อม ๆ กันนะ

เราอย่าไปคิดว่าประเทศสิงคโปร์นั้นนะประเทศเล็ก ๆ เท่อำเภอนึงของเมืองไทยก็ได้ เค้าพัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์เป็นหนึ่งของเอเชียเพราะเค้าตั้งบ่อนคาสิโน มาเก๊าส่วนหนึ่งของประเทศจีนเค้าก็รวยเพราะเค้าพัฒนาตามหลักเหตุตามหลักวิทยาศาสตร์

พวกเราทั้งหลายเมื่อมีปัญญาแล้วต้องรอบคอบนะ มีปัญญาแล้วต้องรอบคอบอย่าลืมนะชีวิตของเรานั้นเป็นรายรับรายจ่ายนะ เราไปจับทางงูเดียวงูมันจะมากัดเรา งูพิษมันจะมากัดเรานะ การที่เราเอาหลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องแล้วเราต้องมีหลักการมีอุดมการณ์แล้วก็มีอุดมธรรมนะ หลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์นะ แต่ต้องไม่ทิ้งอุดมธรรมนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งเอาความรู้สึกรู้สึกที่เอาตัวเป็นที่ตั้งมันเป็นหลักการเป็นอุดมการณ์แล้วอุดมด้วยความหลงนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เราเอาทั้งหลักการอุดมการณ์แล้วก็ยกเลิกอุดมหลงนะ

ให้อาอุตมธรรมให้อาธรรมอาธรรมนุญมันถึงจะสมบูรณ์เข้าถึงความพอเพียง
เพียงพอเข้าถึงความพอดี เราอยากได้มากมันก็ไม่มาก เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อย
เราต้องรู้จักความพอดีเข้าสู่ความสมดุลทั้งรายรับรายจ่าย

เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึง
ความพอดี การประสูติของพระพุทธเจ้าถึงเป็นวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ ตรีศรูก็เป็น
วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำเสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้รู้หลักการ
รู้อุดมการณ์แล้วก็อุดมธรรม เราอยู่ที่ไหนก็พากันปฏิบัติได้ เมื่อเรามีลมปราณ
มีอายตนะภายใน ๖ ภายนอก ๖ มีธาตุทั้ง ๔ ขันธ์ทั้ง ๕ อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้

ให้รู้เข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

อย่าไปคิดด้วยอวิชาความหลงเอาแต่หลักการอุดมการณ์เอาแต่วิทยาศาสตร์นะ
ถ้าเรารวย รวยความหลงมันไม่ดีนะ รวยความโง่หลงมกมายเรียกว่ารวยไสยศาสตร์
มันไม่ดีนะ ไม่ใช่ความดีมันไม่ใช่บารมีไม่ใช่ปัญญาบริสุทธิ์คุณนะ มันเป็นความหลงนะ

ให้เรารู้เข้าใจ อย่าไปคิดว่าทำไมเราโง่ไปตั้งหลายปี ประเทศสิงคโปร์ประเทศ
เคาเล็กนิตเดียวเคาตั้งบ่อนคาสีโนเคารวยกัน ประเทศมาเก๊าก็เหมือนกัน
เคารวยกัน

ประเทศสิงคโปร์เค้ามีหลักเหตุผลมีหลักวิทยาศาสตร์นะ เค้าคิดว่าประเทศสิงคโปร์มันเล็กนิดเดียว จะทำเกษตรกรรมก็ไม่ได้ จะทำอุตสาหกรรมก็ไม่ได้ ถ้าเราตั้งบ่อนคาสิโนด้วยหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์ก็รวยได้ เพราะคนในนี้โลกนี้มันคนมีความไม่ฉลาด เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตมันมีมาก ถ้าเราตั้งบ่อนคาสิโน เราสามารถรวยได้ทางวัตถุ ด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ เค้าถึงพากันตั้งบ่อนคาสิโน จะเรียกบ่อนคาสิโนก็ได้หรือเรียกบ่อนแห่งความหลงก็ได้ มันคืออันเดียวกัน

ให้เรารู้เข้าใจ ประเทศไทยเราแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลเราต้องรู้เข้าใจว่าเราทั้งหลายอย่ายินดีในการเอาความหลงนำชีวิต อย่าไปยินดีในการเอาบ่อนคาสิโนนำชีวิตนะ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ศาสดาทุกศาสนาเค้ามายกเลิกบ่อนคาสิโน มายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ ให้เรารู้เข้าใจ ถ้าเรารู้เข้าใจ ทุกอย่างนะไม่มีปัญหา ปัญหาอยู่ที่เราไม่รู้ไม่เข้าใจนะ

เหมือนประเทศไทยของเรานี้แหละ โครงการยกเลิกเหล้ายกเลิกเบียร์ ยกเลิกสิ่งเสพติดยาเสพติดที่มันเป็นอบายมุขแห่งชีวิต ที่มันเป็นอบายภูมิแห่งชีวิต

เกือบร้อยปีของโครงการพากันประพฤติปฏิบัติด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ ตั้งอยู่ในความประมาท เอาความหลงนำชีวิตเอาความประมาทนำชีวิต มันก็ปฏิบัติไม่ได้ มันก็ยิ่งมากกว่าเก่า ไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลงนำชีวิต ความหลงก็เลยยิ่งใหญ่ใหญ่ยิ่ง

มันก็แก้ปัญหามาไม่ได้ มันยิ่งมากทวีคูณ มันก็ไปของมันเรื่อย มากยิ่งกว่าเก่า
ทวีคูณยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก

อย่างการสวมหมวกกันน็อกอย่างนี้แหละ มอเตอร์ไซด์เข้ามาในเมืองไทย
ประเทศไทย ไม่ต่ำกว่า ๖๐ ปี ขณะนี้เวลานี้ก็ยังทำไม่ได้ เรื่องสวมหมวกกันน็อกนี้
ที่ให้ประชาชนผู้ขับขี่จักรยานยนต์เพื่อสะดวกในการสัญจรไปมา ได้ออกกฎหมาย
บังคับตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๒๕ ขณะนี้เวลานี้มันก็เป็นเวลาจนจะ ๕๐ ปีแล้ว
ก็ยังพากันทำไม่ได้

ถ้าเราเข้าใจว่า การทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยนี้ไม่ได้ มันเป็นความเสียหาย
ทั้งตัวเราและส่วนรวม มันไปไม่ได้ ชีวิตของเรามันไปไม่ได้นะ ชีวิตนี้มันพังทลาย
เหมือนตึก สตง.ของเมืองไทยนี้แหละ

เราต้องเข้าใจ ทุกคนต้องเข้าใจ ไม่ใช่เข้าใจเฉย ๆ ต้องเข้าสู่ภาคประพฤติ
ภาคปฏิบัติ มีปติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าไม่อย่างนั้น
มันก็จะไปของมันด้วยความไม่ถูกต้องอย่างนี้แหละ

พูดอย่างนี้ให้พวกเราทั้งหลายพากันเข้าใจนะ นี่มันเป็นธรรมเป็นธรรมนุญ
เป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณให้รู้เข้าใจ นี่เป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา นี่คือธรรมนุญ
รัฐธรรมนุญ นี่เป็นความมั่นคงของชาติคือความเกิด ด้วยเหตุที่ถูกต้อง ไม่มีความผิด
ถูกต้องนะ

ความถูกต้องหมายถึงบริสุทธิ์คุณ ไม่ใช่ตัวตน นั่นแหละคือความถูกต้อง
เป็นความมั่นคงของพระศาสนา ศาสนาคือธรรมนุญรัฐธรรมนุญ

เป็นความมั่นคงของพระมหากษัตริย์ พระมหากษัตริย์นั้นได้แก่ปัญญาบริสุทธิ์คุณ
ไม่ใช่ปัญญาเพื่อตัวตน ปัญญาบริสุทธิ์นี้เป็นความหมายของพระมหากษัตริย์
พระมหากษัตริย์ทุก ๆ พระองค์ที่ขึ้นครองราชย์ถึงทรงทศพิธราชธรรม
เอาทศพิธราชธรรมนำชีวิต

คำว่าพระหมายถึงไม่มีตัวไม่มีตน ให้เข้าใจ ถ้ามีตัวมีตนก็ไม่ใช่พระ ไม่ใช่ธรรมบุญ
ไม่ใช่รัฐธรรมบุญ

นี้เป็นพระธรรมเป็นพระวินัย เป็นพระศาสนา เป็นพระมหากษัตริย์ ไม่ใช่ตัว
ไม่ใช่ตน เป็นธรรมเป็นธรรมบุญ เพื่อให้เป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม

ให้เรารู้ให้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้พากันประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้อง ทำให้ถูกต้อง
จะได้ไม่พากันทำความผิด เพื่อเข้าสู่ขบวนการแห่งความถูกต้องของรัฐธรรมบุญ
ในการดำเนินชีวิต การดำเนินชีวิตต้องไม่เอาความผิดดำเนินชีวิต
